

3. Popolno izniženje

Jezus je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem. Po zunanosti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu (Flp 2,7–89). Izpraznil, to ne pomeni, da je Jezus izgubil bitnostno enakost z Bogom, ampak da je s privzemom človeške narave, podobe sužnja, prikril svoje veličastvo in v svojem ponižanju razodel Boga ter njegovo ljubezen. Sveti Janez Zlatousti nas jasno uči, kako moramo to izpraznjenje razumeti: »Naj ti ne pride na pamet kakšna sprememba, predrugaženje ali uniženje. Nasprotno, On je ostal, kar je bil, le privzel je, kar ni bil: postal je meso in ostal to, kar je, Bog Logos.«

Izpraznjenje ali izniženje je posledica ljubezni Božjega Srca. Bog človeka tako neskončno ljubi, da je bil pripravljen iti tako daleč, celo do izniženja. To dejanje ljubezni je Jezus sam razodel in je tudi zapisano v evangeliju: Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil (Jn 1,16–17). »Svet« ne pomeni zemeljsko oblo ali vse veselje. Jezus hoče povedati, da je človek tisti, ki je tako vreden in potreben Božje ljubezni. Človek je krona vsega stvarstva, lahko bi rekli: najlepši izdelek, ki je izšel iz Božjih rok. Človek je bil ustvarjen po Božji podobi in slinosti. Zaradi tega se loči od vsega drugega stvarstva. V vsem stvarstvu je Bog pustil svoje sledove. Tisti, ki stvarstvo gleda z oči srca, lahko v njem odkriva Božjo modrost.

Bog človeka ni samo ustvaril in pustil, marveč se je zavezal zanj skrbeti in mu pomagati, da bi bil srečen. Iskal je vse mogoče načine, kako bi se človeku približal, razodeval in sklepal zaveze. Jezus sam je razodel, kaj se dogaja: »Zato, glejte, pošiljam k vam preroke, modrece in pismouke. Nekateri od njih boste pobili in križali, druge boste bičali v svojih shodnicah in preganjali od mesta do mesta« (Mt 23,34). Ljudje niso sprejeli Božjih pobud, ko jim je hotel pomagati in jih napraviti srečne. Zaradi človekove zavrnitve ni bilo pomirjeno Božje Srce. Bog je svojo ljubezen izkazal človeku do konca. Nazadnje je poslal k njim svojega sina, rekoč: »Mojega sina bodo spoštovali« (Mt 21,37). Toda tudi Sina niso sprejeli, ampak so ga pribili na križ.

Iz vsega povedanega vidimo, kako veliko je bilo izniženje Boga. Zapustil je svojo Božjo slavo in si privzel človeško telo. Bog, ki je čisti duh, je postal človek z materialnim telesom. To ni bila avantura radovednosti, ampak ljubezni. Ljubezen do človeka je Boga nagnila k tako velikemu dejanju. Naselil se je med nami in postal pravi človek. Živel je človeško življenje in tako hotel biti človeku čim bližje. Oznanjal je Božje kraljestvo in človeka klical na pot v večno srečo. Toda malo ljudi je verjelo njegovemu oznanilu.

Ko je dopolnil svoje zemeljsko poslanstvo, je odšel nazaj k Očetu. Na zemlji pa je nam ljudem pustil čudoviti dar – evharistijo. To je največji čudež ljubezni, ko Bog ostaja pod podobo kruha, da bi bil človeku za hrano. To je spet neke vrste izniženje. Bog ostaja v kruhu nebogljen in nezavarovan. Ljudje ga lahko prejemajo v ljubezni in se z njim nasičujejo, lahko pa ga skrunijo ali zlorabljajo. Bog pa se razdaja človeku in čaka, da se bodo človeška srca morda le vžgala v ljubezni.